

/Szent Teofil/

„...Ezért az Úr maga ad nektek jelet, igen a szűz fogan, fiút szül, és Immánuelnek nevezi el.”

Isten újra szólt Acházhoz - tehát párbeszédben voltak- ez nyilván felemelő érzés lehetett számára, de ugyanakkor ez többet is jelentett. Azt írja az írás, hogy illendőségből nem kért jelet Istentől! Aki párbeszédben él az Istennel, annak számára nincs szükség semmilyen plusz jelre. De Isten maga, mégis jelet ad. Csoda kíséri a születés körülményeit, de még nagyobb csoda maga a leszületés. Az Isten sebezhető mértékben korlátozta magát hozzánk hasonlatossá, hogy ily módon oldottan lehessen közöttünk, és oszthassa meg velünk tanítását, Isteni lényét. Immánuel = azaz a jel maga a gesztus, a közénk jövés, a személyes figyelem, a törődés, a tanítás, a felelősség, a gondban levés értünk.

23. Zsoltár

„Az Úr az én pásztorom nem szenvedek hiányt, zöldellő réteken tanyázhatok...”

Bizalmat és meghittséget érzek gondviselő szereteted láttán. Szétárad bennem a béke, mert kegyelmed és jóságod osztályrészem.

Lk 1. 26-38,

„Üdvözlégy kegyelemmel teljes! Veled van az Úr! - „...Az Úr szolgálója vagyok, teljesedjenek be rajtam szavaid...”

A megszólítástól a rendelkezésre állásig kinek-kinek meg kellett vívnia a maga harcát. Máriának, hogy ez nem csak egy ugratás, majd mikor megértette, hogy teljesen komoly a dolog, na akkor meg kicsit a várható helyzetektől hőkölt vissza. József úgyszintén: elbocsássam, felvállaljam?! Az egyéni igenekből lett aztán egy közös döntés, mi ketten együtt egy harmadikért, az Úrért. Az igen után jöttek aztán a próbák, a megpróbáltatások, az összecsiszolódás. Végül a felnevelés, szárnyra bocsájtás, elengedés.

- Az ő nyitottságuk volt a mi üdvünk záloga. Én mennyire élek nyitott füllel és szívvel? Kishitűségem akár megghiúsíthatja az Isten meghívásának elfogadását?

- Te mivel teszed próbára Isten türelmét?

- Felismersz-e jeleket Istentől a magad, ill. testvérbarátaid életében?

Magyar János, Székesfehérvár

Szólj Uram, hallja a Te szolgád.